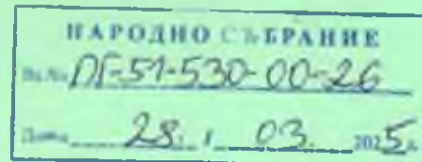

Изх.№ 570

Дата: 27.03.2025 г.

ДО

**51-ВО НАРОДНО СЪБРАНИЕ,
КОМИСИЯ ПО КОНСТИТУЦИОННИ И
ПРАВНИ ВЪПРОСИ**

51 kkov@parliament.bg

НА ВНИМАНИЕТО НА

**Г-жа Анна Александрова, Председател на ККПВ
Anna.Aleksandrova@parliament.bg**

ОТ

**Софийски адвокатски съвет, представляван от
Председателя на Софийска адвокатска колегия –
адв. Жана Иванова Кисьова, адрес: гр. София, бул.
„Тодор Александров“ № 137, ет. 3**

Относно: *Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за адвокатурата:*

- със сигнатура № 51-502-01-1 от 13.01.2025 г. и вносител Министерски съвет;
- със сигнатура № 51-554-01-21 от 24.01.2025 г. и вносител Лена Бориславова, Андрей Цеков и други народни представители;
- със сигнатура № 51-554-01-23 от 27.01.2025 г. и вносител Златан Златанов.

УВАЖАЕМА Г-ЖО АЛЕКСАНДРОВА

УВАЖАЕМИ НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Софийският адвокатски съвет обсъди подробно предлаганите изменения и допълнения в Закона за адвокатурата в посочените три законопроекта и на основание чл. 31, ал. 2 и чл. 73, ал. 8 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, излага следното становище:

I. По Законопроекта със сигнатура № 51-502-01-1 от 13.01.2025 г. и вносител Министерски съвет

1.1. Предлагаме в текста на чл.41, ал.2 да се добавят нови т.4 и т.5:

„4. посредникът да определя или да влияе при определяне на адвокатското възнаграждение;

5. посредникът да получава, държи или разходва клиентски средства или адвокатско възнаграждение, да определя получателя или начина на плащането им“.

Въведената с текста на чл.41 забрана посредникът да осъществява намеса в отношенията между адвокат и клиент след установяване на първоначалния контакт между тях е формулирана твърде общо, поради което предлагаме да се въведат и конкретни забрани посредникът да влияе при определяне на адвокатското възнаграждение и да държи и да се разпорежда с клиентски средства. Дисциплинарната практика на Софийския адвокатски съвет, като орган който взема решения относно образуване на дисциплинарни производства срещу адвокати, показва, че посредникът често осъществява натиск или влияние върху клиента и адвоката за договаряне на ниско адвокатско възнаграждение срещу висока комисиона на посредника за довеждане на клиента. На следващо място изключително много зачестиха сигналите от граждани за превод на присъдени в тяхна полза суми по граждански или търговски дела (особено застрахователни дела) в полза на посредници, които представят пълномощни от съответните лица. За тези случаи сме сезирали и Софийската районна прокуратура, но настояваме да се запази задължението на адвоката да отчита получените клиентски средства или присъдените по дела суми директно в полза на своя клиент физическо или юридическо лице.

1.2. Предлагаме и да се конкретизира текстът на чл.41, ал.4 от законопроекта по следния начин:

„(4) Когато на посредника се дължи възнаграждение, то се определя отделно от адвокатското възнаграждение и се заплаща от клиента.“

В настоящата си редакция текстът на ал.4 сочи единствено, че възнаграждението на посредника се определя отделно от адвокатското възнаграждение, но това не изключва възможността то да е дължимо от адвоката. Подобно схващане би противоречало на нормата на чл.28, ал.2 от ЕКА („Адвокатът не може да дава възнаграждение или облага другиму за това, че му е изпратил клиент.“).

1.3. В чл.41 предлагаме да се добави нова ал.5:

„(5) Изискванията на ал.2, т.4 и 5 и на ал.4 може да не се прилагат когато посредническата услуга представлява услуга на информационното общество.“

При работа чрез електронни платформи не следва да се забранява разходите за платформата да са за сметка на адвоката. Такава забрана означава разходите за платформата винаги да оскъпяват услугата за клиента само защото е използвана онлайн платформа или друга цифрова услуга за предоставяне на достъп до адвокатска помощ и съдействие – в крайна сметка обичайната тенденция е когато определена процедура се развива електронно това да води до някакви отстъпки и стимули за потребителя.

1.4. Относно текста на чл.42 за рекламата на адвокати, не намираме причина да съществуват в ал.3 точка 1 и точка 2 за забраните по отношение на рекламните съобщения. Рекламата на адвокати следва да се подчинява на общите правила за рекламата в ЗЗК. Смисъл има да останат само забраните по ал.3, т.3-5.

1.5. Предлагаме в проектния текст на чл.132, т.4 думите „този закон“ се заменят със „закона“. Така ще се обхванат и изискванията на други приложими закони като Закона за защита на конкуренцията – каквато формулировка е използвана и в чл.41, ал.1.

II. По Законопроекта със сигнатура № 51-554-01-21 от 24.01.2025 г. и вносител Лена Бориславова, Андрей Цеков и други народни представители

2.1. Предлагаме изискването за уговаряне на адвокатското възнаграждение в писмена форма, което понастоящем съществува само в Наредба №1/2024г. на Висшия адвокатски съвет, да се въведе и в нормата на чл.36 от Закона за адвокатурата. За тази цел, предлагаме в текста на чл.36, ал.1 след думата „труд“ да се постави запетая и да се добави „което се уговаря в писмена форма“.

2.2. Да се измени текстът на предложената ал.3 на чл.36 както следва:

„(3) В случаите когато между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента не е уговорено възнаграждение, по искане на адвоката, адвокатското съдружие, адвокатското дружество, клиента или съда, адвокатският съвет ~~на адвокатския съвет~~ ~~определя с мотивирано решение възнаграждението за оказаното правно съдействие и защита при спазване на следните критерии:~~

1. фактическата и правна сложност на случая;
2. ~~завезените~~ относимите права, интереси или блага;
3. условията, при които е възложена и предоставена правната защита и съдействие.

Компетентен да определи възнаграждението е адвокатският съвет на адвокатската колегия, в която членува адвокатът, съответно в която е регистрирано адвокатското съдружие или дружество, към момента на подаване на искането.“

В предложената от вносителите на законопроекта редакция на чл.36 намираме няколко съществени недостатъка:

- ✓ Липсата на изрично посочване, че адвокатският съвет е компетентен да определя адвокатско възнаграждение когато няма „писмена“ уговорка, води до тълкуване на текста в смисъл, че при наличие на устна уговорка адвокатският съвет не определя адвокатско възнаграждение. Впоследствие обаче често се случва при отнасяне на спора към съда, съдът да установи от събраните доказателства, че липсва устен договор за адвокатска защита и устна договорка за възнаграждението. В такъв момент обичайно възможността на адвоката да търси определяне на адвокатско възнаграждение от Адвокатския съвет и да води нов исков процес за възнаграждението си е преклудирана, първо поради

невъзможността да се пререшава същият спорен въпрос в нов процес, и второ заради изтеклата погасителна давност.

✓ Следващият недостатък на предложения текст е, че запазва досегашните субекти, легитимирани да отправят искане по чл.36 ЗА за определяне на възнаграждение – адвоката и клиента. На практика обаче, много често легитимирани да получат адвокатското възнаграждение, респективно да искат неговото определяне са адвокатски съдружия или адвокатски дружества. Много често възниква нужда искането за определяне на адвокатско възнаграждение да се отправи до съвета и от съда – например в хипотезите, в които адвокатът предявява пред съда иск за адвокатско възнаграждение, клиентът оспорва клаузите на договора за правна помощ и твърди, че те са нищожни или не съдържат ясна уговорка за размера на адвокатското възнаграждение. В тези случаи често съдът отправя искане до адвокатския съвет да определи размер на възнаграждението под условие, в случай, че с финалния съдебен акт по делото се приеме, че между адвокат и клиент липсва писмена уговорка за размера. Приема се, че адвокатският съвет има изключителна компетентност да определя размера на възнаграждението на адвоката при липса на писмена договореност и съдът не може да иззме тази компетентност. В този смисъл Определение № 535 от 15.09.2014 г. на ВКС по т. д. № 3961/2013 г., II т. о., ТК и Решение № 208 от 22.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 3961/2013 г., II т. о., ТК („Съгласно чл.36, ал.3 от Закона за адвокатурата, при липса на договор, определящ размера на възнаграждението, определянето се извършва на основа на Наредбата за установяване на минималните размер на адвокатските възнаграждения. В тази хипотеза, съдът не може да замести волята на страните по договарянето на справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, като присъди възнаграждение, определено по Наредбата. Законът за адвокатурата и Наредбата изрично предвиждат, че липсваща воля по договарянето на възнаграждение може да бъде заместена само от Адвокатския съвет по реда на чл.36, ал.3 ЗАдв. Съдът не е в правомощията си да определя размера на възнаграждението по едно правоотношение, отличаващо се с доверителния си елемент и свободата на договаряне.“). С оглед на изложеното, може дори да се обмисли изменение на процесуалните норми и да се предвиди спиране на съдебното производство до произнасяне на адвокатския съвет относно размера на възнаграждението.

✓ На следващо място, притеснителна е формулировката на един от критериите за определяне на адвокатското възнаграждение, като „засегнатия интерес“. В българското право няма легална дефиниция на „материален интерес“ и според практиката на ВКС под материален интерес, съгласно разпоредбата на чл. 7 от Наредба № 1 за размерите на адвокатското възнаграждение следва да се разбира цената на иска, определена към момента на неговото предявяване (В този смисъл Решение № 208 от 29.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1261/2016 г., IV т. о., ГК). Приравняването на „материален интерес“ към „цена на иска

към момента на предявяването“ води до несправедлив резултат – много често по спорове без материален интерес или с цена на иска, равна на данъчната оценка на имота, на практика интересът на клиента е в много по-голям размер. Например, при предявен частичен иск с цена 10 лв., и при пълен размер на вземането 100 хил. лв., постановеното решение в производството по частичния иск в резултат на усилията на ангажирания адвокат, ще има сила на пресъдено нещо относно основанието на вземането и по отношение на непредявената част от цялото вземане. Притеснителна е и употребата на думата „засегнат“, защото при възлагане на извънпроцесуална работа интересът на клиента на практика може да не е „засегнат“, а дори да се умножи и да донесе на клиента допълнителна полза или доход от сделката, по която адвокатът е ангажиран. Накрая използването на думата „интерес“ също не е подходящо и ограничава предмета на адвокатската работа – затова предлагаме да се замени с по-изчерпателното „*права, интереси или блага*“.

Споделяме разбирането, че критериите за определяне на адвокатското възнаграждение правилно са ограничени само до тези три критерия, които се базират на обективни факти от действителността – правната и фактическа сложност, относимите права, интереси и блага, и накрая условията на възлагане и извършване на работата. Изключени са всякакви критерии, които могат да засилят субективния елемент в преценката и освен това са трудно или поне неравностойно доказуеми – например ако се използва за критерий адвокатският стаж, невинаги познанията и квалификацията нарастват пропорционално с натрупания адвокатски стаж, от друга страна преценката на натрупаните знания и квалификация ще доведе до спорове кои обучения на адвоката са повишавали неговата квалификация, кои образователни институции дават по-качествено образование. Не на последно място оценка на квалификацията на адвоката от страна на съда ще доведе неминуемо до преценка и на качеството на адвокатската защита, което би трябвало да се преценява единствено и само от дисциплинарните органи на адвокатурата.

2.3. Да се измени предложената ал.4 на чл.36, както следва:

(4) Правилата за прилагане на критериите по ал.3, както и стойностите и механизмите за определяне на възнагражденията в предвидените от закона случаи, се определят в наредба, издадена от министъра на правосъдието по предложение ~~от~~ ~~на~~ на Висшия адвокатски съвет.

В практиката си Съдът на ЕС е подчертавал, че процедура по приемане на нормативен акт, който определя минимални, максимални размери или правила за определяне на размера на възнагражденията на адвокати, за който инициативата е на държавния орган, но процедурата приключва с окончателно съгласуване от професионална организация или тяло на адвокатурата, може да противоречи на правилата за свободна конкуренция.

2.4. Предложената нова норма на чл.36а предлагаме да се измени по следния начин:

„Чл.36а. (1) Адвокатските съвети определят особен представител измежду членовете на адвокатската колегия по правила, приети с решение на адвокатския съвет и публикувани на

интернет страницата на колегията. Адвокатският съвет може да реши да определя особени представители само между адвокатите от колегията, вписани в регистъра на Националното бюро за правна помощ. Правилата за избор на особен представител трябва да гарантират случайно и равномерно разпределение на делата, като отчитат предвидените в закона изключения или специфични изисквания към особени представители, както и наличието на дежурен адвокат.

(2) Адвокатът, определен за особен представител, има право да откаже да поеме представителството поради уважителни причини или несъгласие с определеното възнаграждение, като уведоми за това адвокатския съвет и органа, който го назначава.“

Предложената от народните представители редакция отново има няколко съществени недостатъка, които молим да вземете предвид:

✓ На първо място не е необходимо да се регламентира, че особен представител (ОП) се назначава от адвокатския съвет в съдебния район по седалището на съответния съд, пред който делото е висящо. Това според нас ще създаде хаос и проблеми – към настоящия момент всички съдилища или органи по назначаване на ОП се обръщат към адвокатския съвет в техния район. В хода на делото обаче, дори и на следваща инстанция може да се наложи ОП да бъде заменен и това ще повдигне въпроси – ако делото е вече висящо на ниво апелативен съд, друга адвокатска колегия ли ще замени първоначално назначения особен представител; как ще се случи това, ако първоначално компетентния адвокатски съвет е определил основен и резервен особен представител; когато адвокатският съвет в района на съда не може да намери ОП, който да е съгласен ще се препраща ли на други адвокатски съвети (каквата възможност има в момента в ЗПП); и др. Затова предлагаме правилото за местната компетентност на адвокатските съвети да отпадне.

✓ На второ място, проблематично е правилото, че адвокатските съвети се задължават да назначават ОП само от адвокатите, вписани в регистъра на НБПП – в по-малките колегии може да се окаже, че вписаните в НБПП адвокати са много малък брой, а в по-големите колегии пък ще има дела, по които вписаните в НБПП адвокати нямат необходимата квалификация и е нужно да се направи избор измежду всички членове на колегията. Затова предлагаме този текст да звучи в смисъл, че адвокатският съвет „може“ да реши да определя ОП само измежду вписаните в НБПП адвокати.

✓ На трето място, предвиденото разпределяне на ОП на случаен принцип е правилно, но не се прилага във всички случаи – например различни специални закони изискват назначаване на адвокати с допълнителна квалификация и преминали специални обучения (ЗУБ, ЗЗДН и др.). На следващо място, случайният принцип не се прилага когато се иска назначаване на ОП за много спешно процесуално действие и тогава се назначава ОП измежду заяvilите дежурни адвокати за съответния месец по ЗПП, и др. Накрая употребата на думата „случайно разпределение“ не е достатъчна, защото случайното разпределение

може да води до случаен избор на все един и същи адвокат, но когато се изисква и „равномерно разпределение“, адвокатският съвет ще трябва да приложи и други критерии при избора – например определеният ОП да не е получавал дело като особен представител в някакъв период от време, да прилага азбучен ред на определяните ОП и др. Затова предлагаме този текст да добие следната формулировка: *„Правилата за избор на особен представител трябва да гарантират случайно и равномерно разпределение на делата, като отчитат предвидените в закона изключения или специфични изисквания към особените представители, както и наличието на дежурен адвокат.“*

✓ Накрая в текста на последната алинея адвокатът трябва да има право да откаже ОП не само по уважителни причини, но и поради несъгласие с определеното възнаграждение.

2.5. По предложениния текст на чл.81, ал.6:

Предложената редакция предлага премахване на пълномощните при изборите в адвокатската колегия, но и по други въпроси, по които Общото събрание е решила гласуването да е тайно. Това предложение принципно е положително, но предложено така изолирано без да се предвиди възможност и правила за електронно дистанционно гласуване, то ще доведе до намаляване на избирателната активност, а не до увеличаването ѝ. Много от колегите няма да гласуват ако трябва да дойдат на събранието лично и ще бъдат лишени от възможност да гласуват колеги, които са болни, пътуващи извън страната или възпрепятствани по друга причина да участват лично при гласуването, включително в периоди на грипни епидемии и т.н. *Поради това предлагаме този текст да предвиди възможност за електронно дистанционно гласуване по правила, които приема Висшия адвокатски съвет в нарочна наредба, за да бъдат еднакви в цялата страна и за всички колегии.*

В случай, че остане възможност за гласуване чрез пълномощни (било то и само за явното гласуване), предложеният срок за представянето им е неподходящ. Формулировката „най-рано един ден преди събранието“ означава, че всички представящи пълномощни трябва да се явят в адвокатския съвет в деня преди събранието – нито ден по-рано. Тя дава възможност пълномощни да продължат да се представят и по време на самото събрание. *Предлагаме „най-рано един ден преди събранието“ да се замени с „най-късно три дни преди събранието“, ако възможността за упълномощаване се запази.*

2.6. В нормата на чл.134, ал.1 ЗА за давността в дисциплинарното производство подкрепяме искането срока на давността да се увеличи от 1 на 3 години, но трябва да се извърши техническа редакция на текста (съгласуване по число), защото в предложената редакция ще звучи: „три година“.

2.7. По предложенията за изменения в ГПК в нормите на чл.29 и чл.47, ал.6, не приемаме за допустимо съдът да определя възнаграждението на ОП, като съображенията за това са, че това прави адвоката на една от страните в процеса материално зависим от съдията, дава възможност съдията да „оцени“ работата на адвоката и да посочи възнаграждението, което този

адвокат заслужава, което създава предпоставки за неетични колегиални отношения. Когато съдът определя каква част от направените разноски за адвокат да присъди на спечелилата делото страна, това влияе върху размера на сумите, които тази страна ще си възстанови след края на делото, но не влияе пряко на възнаграждението, което страната договаря и плаща на адвоката.

Единственият орган с компетентност по закон да определи възнаграждение на адвокат при липса на договор с клиента е Адвокатският съвет, и хипотезата на назначаване на ОП е именно частен случай на липса на договор за адвокатска защита. Накрая, ако се приеме, че съдът определя възнаграждението на адвоката и той му възлага работата (назначава го с определение), възниква мандатно правоотношение между адвоката и съда, което е абсурдно от гледна точка на гарантирането на справедлив процес, в който адвокатът действа независимо от съда. В този случай ще възникнат редица въпроси по това мандатно правоотношение – дължи ли адвокатът да издаде фактура за възнаграждението с получател съответния съд, начислява ли се ДДС върху това възнаграждение ако получател на услугата е държавно учреждение (съд), трябва ли адвокатът да отчита работата си на съда, може ли съдът да иска отбив/намаляване на адвокатското възнаграждение при некачествено свършена работа, как съдът ще направи възражение за прекомерност на определеното адвокатско възнаграждение, ако именно той е органът, който се произнася по тази прекомерност и т.н.

Не виждаме никаква пречка адвокатският съвет да определя възнагражденията на ОП ако се предвижда това да става по правила, разписани в наредба на Министъра на правосъдието (няма да има основание за съмнения, че адвокатският съвет може да фаворизира някои адвокати като им определя по-високи възнаграждения). Ако съдът определя възнагражденията, той ще прилага същата наредба. Няма основание да се приеме, че адвокатският съвет ще определя конкретни адвокати по делата с ОП, по които има по-високи възнаграждения и материален интерес, ако се предвиди посоченото по-горе задължение за случайно и равномерно разпределение на делата с особени представители. Не трябва да се пренебрегва и факта, че адвокатските съвети са колективни органи, които подлежат на периодична отчетност пред своите избиратели (адвокатите от съответната колегия) с тригодишен мандат. Същевременно съдът, назначаващ особения представител и определящ възнаграждението му обичайно ще бъде едноличен състав и магистратът ще се ползва с функционален имунитет и несменяемост. Във втория случай възможността определянето на особените представители и техните възнаграждения да произведе корупционни практики е много по-висока, отколкото при наличие на орган от 27 членове (както в случая Софийския адвокатски съвет), които периодично се сменят, отчитат своята дейност и носят дисциплинарна и имуществена отговорност.

Въпреки това, ако волята на парламентарното мнозинство е възнагражденията на особените представители да се определят от съда, трябва да се направят три съществени изменения в предложените текстове, като се предвиди, че:

1) съдът определя възнагражденията предварително и ги съобщава на адвокатския съвет преди определяне на адвокат за особен представител (за да има възможност адвокатът да прецени при какви условия поема правната защита и се съгласява да бъде особен представител);

2) след съгласие на адвоката да бъде особен представител съдът да няма възможност да намалява така определеното възнаграждение, а само да го увеличава при усложняване на производството/защитата от правна и фактическа страна;

3) адвокатският съвет да има право на достъп до материалите по делата с особени представители и право да откаже определяне на особен представител ако прецени, че не са спазени критериите на наредбата и определеният размер на адвокатското възнаграждение не е справедлив, обоснован и достоен за професията адвокат.

С оглед на горното, предлагаме тези текстове да се изменят както следва:

В чл.29 се създава нова ал.5, а сегашната ал.5 става ал.6: „(5) По искане на съда за определяне на особен представител съответният адвокатски съвет определя адвоката за осъществяване на представителството по реда на чл.36а от Закона за адвокатурата след съобщаване на определеното от съда възнаграждение на особения представител и представяне на доказателства за внасянето му. Адвокатският съвет има право да се запознае с материалите по случая, за да прецени необходимата квалификация на адвоката, правната и фактическа сложност на защитата и размера на адвокатското възнаграждение. Адвокатският съвет има право да откаже определяне на особен представител ако прецени, че адвокатското възнаграждение не е определено при спазване на наредбата по чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата, не е справедливо, обосновано или не съответства на достойнството на професията адвокат. След определяне на особения представител и съгласие от особения представител за поемане на защитата, съдът няма право да намалява възнаграждението му.“

В чл.47, ал.6, изречение второ предлагаме да се измени по следния начин: „При определяне на размера на възнаграждението съдът прилага съответно критериите по чл.36, ал.3 от Закона за адвокатурата и правилата за прилагането им, уредени в наредбата по чл.36, ал.4 от същия закон. В тези случаи се прилага и нормата на чл.29, ал.5.“

2.8. Същият текст предлагаме да се включи и в предложените редакции на чл.11, ал.3 ДОПК и чл.137, ал.6 АПК.

III. По Законопроект със сигнатура № 51-554-01-23 от 27.01.2025 г. и вносител Златан Златанов:

3.1. Предложението за изменение на чл.6, ал.3 според нас е неясно и некоректно формулирано, тъй като е предвидено да се добави ново изречение второ с текст, че без полагане на изпит се вписват кандидати, които са били членове на колегията, но са били отписани при условията на чл.22, ал.1, т.1, 2 и 3. Настоящият текст на чл.6, ал.3 обаче е следният: „(3) Без полагане на изпит се вписват кандидатите с образователна и научна степен "доктор по право",

както и лицата, които имат юридически стаж повече от 5 години. Тези лица подават молба за вписване в адвокатската колегия.“

На първо място, не става ясно дали сега съществуващият текст на второто изречение „*Тези лица подават молба за вписване в адвокатската колегия*“ се заменя с новосъздаденото второ изречение, или продължава да съществува. Не става ясно също, дали целта на вносителя на законопроекта е да отпадне възможността в първото изречение на ал.3 да се вписват без изпит кандидати с образователна и научна степен „доктор по право“ и лицата с юридически стаж повече от 5 години. Накрая не е ясно, защо вносителят предвижда вписване без изпит на кандидати, които са били вписани преди това като адвокати – и към настоящия момент, ота лицата, които са били вписани като адвокати не се изисква да полагат изпит, защото те или вече са положили веднъж такъв изпит, а удостоверението за издържан изпит няма срок на валидност, или имат повече от 5 години юридически стаж. Не е ясно и защо се урежда възможност за повторно вписване на адвокати без изпит, само ако са били членове на същата адвокатска колегия (използването на членувана форма „колегията“ предполага тълкуване, че се касае за същата адвокатска колегия), а всъщност на практика се вписват без изпит и колеги, които преди това са били членове на друга адвокатска колегия.

Вместо това предлагаме от сега съществуващия текст на чл.6, ал.3 да отпадат думите „както и лицата, които имат юридически стаж повече от 5 години“.

3.2. Предложението за изменение на чл.111 чрез създаване на нова ал.6 също е неясно. Предвижда се свикване на извънредно общо събрание на адвокатите от страната с писмена покана до адвокатските колегии, изпратени в 14-дневен срок преди заседанието. Не става ясно за кое заседание се говори в текста, но ако се приеме, че вносителят визира „събранието на адвокатите от страната“ изпращането на покана 14 дни преди това събрание е изключително кратък, за да се провеждат събрания на адвокатските колегии и избор на делегати. Това означава ли, че колегията ще участват в това Общо събрание на адвокатите от страната с последно избраните делегати, и ако идеята на вносителя е такава, това би следвало изрично да се уреди.

3.3. Нямаме възражения по предложението за изменение на чл.113 относно правомощията на ОСАС.

3.4. Намираме за неудачни и предложените редакции на новите ал.3 и ал.4 от чл.115, които забраняват избор на лица в роднинска връзка и фактическо съжителство между членове на АС, КС и ДС в колегията, респективно между ВАДвС, ВКС и ВДС. На първо място, роднинските връзки са изключително разширено посочени – по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен включително. Второ, изискването е формулирано като да не може да се избира член на АС, КС и ДС, който е в посочената свързаност с друг „член“ на АС, КС и ДС, което означава вече избран член (от предходния мандат на органите), а всъщност целта на законодателя би трябвало да бъде да се избегне такава свързаност между кандидати за членове на органите в един и същ мандат.

От името на Софийския адвокатски съвет заявявам изрично воля представител на адвокатския съвет да участва в обсъжданията на законопроектите в съответните парламентарни комисии.

С уважение

адв. Жана Кисьова
Председател на
Софийската адвокатска колегия